

Erin af Sagen, hvor man faar Leilighed til at udtale sig derom, at jeg for mit Bedkommende vilde have fundet det rettest og ogsaa vilde finde det rettest nu efter, at Statsrevisionen har havt Regnskabet under Behandling, at foretage det Skridt, som jeg mener var det eneste rette Svar paa Regjeringens Handling. Jeg kan tænke mig, at der kunde komme en Rigsdag, et Folkething, som ikke vilde kunne fatte, hvorledes tidligere Folkethinge have kunnet forsvare ikke at gaa den Vej. Jeg vil nemlig gaa ud fra, at en Rigsret jo aabenbart ikke vilde tage de almindelige Forhold under Overveielse, det almindelige Spørgsmaal — og det kunde den da heller ikke — om, hvorvidt en saadan Lov som den, der var Lov underkastet, var stemmende med Grundloven; men hvad der vilde være det Rette, og hvad man maa antage, at enhver Rigsret var opfordret til, var at tage alle de forhaandenværende Forhold under Overveielse, og ved en saadan Undersøgelse vilde der jo have været Leilighed til fra Folkethingets Side som den anklagende Magt at faae fremført Alt, hvad der fra dets Side kunde siges til Styrke for dets Opfattelse. Selv om altsaa Dommen ikke faldt helt tilfredsstillende ud, kan jeg dog ikke tro, at Institutionen, som den nu er, vilde have unddraget sig det Over, paa den allerhøieste Maade at gaa ind paa Spørgsmaalet, for at der, idetmindste fra den Side, ikke skulde være nogen Usikkerhed tilbage for Fremtiden. Lad os antage, efter hvad der senere foreligger — og der foreligger jo en Dom senere, der berører de Spørgsmaal, hvorom her er Tale, at Dommen var falden ud paa, at under de givne Forhold var det udflydeligt, eller hvad man nu vil sige, at de almindelige Former vare satte til Side, saa var dermed jo Intet afgjort ved Hensyn til selve Realiteten, med Hensyn til selve Grundopfattelsen. Der bliver da et Spørgsmaal tilbage, som netop den Dom, jeg henviser til, ligesaa bestemt vilde skyde fra sig, eller bestemt ikke vil gaa ind paa, nemlig det Punkt, om der var handlet ret fra Ministeriets Side, og det er netop det, jeg finder at være det svageste Punkt, at efter min Mening vare ikke alle konstitutionelle Midler udtømte; dengang Regjeringen gjorde det meget omtalte Skridt. Da jeg nu altsaa kan stemme for ethvert af de foreliggende Forslag i den Tro, at de holde den kommende Rigsdag Muligheden aaben for at tage sin Beslutning uhindret af disse vore Beslutninger, skal jeg lade det komme an paa den Debat, der finder Sted, eller den Udset, der viser sig til at faae det Forslag, jeg har været med til at støtte, vedtaget, om jeg vil stemme for det eller ikke. Jeg tror, at det er det bedste Forslag, og jeg tilraader Thinget at vedtage det. Men jeg vil dog ikke undlade at sige, at det erede Medlem for Holbæk

Amts 1ste Valgfreds (Fogtmann) vil allerede af den Form, hvori Forslaget foreligger, se, at, naar man har med Statsrevisionsforhold at gjøre, er man nødt til at tage andre, mindre vigtige Spørgsmaal med, som skulle med for Fuldstændigheds Skyld, som man ikke bør springe over, uagtet de staa ved Siden af saa store, vigtige Spørgsmaal, som det erede Medlem havde sat i Forgrunden, uden at røre ved de andre. Og saa kunde jeg maaſte ogsaa have Lov til at sige til det erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup), naar han talte om, at man ved sine Beslutninger her i Thinget maatte sørge for, at Befolkningen kunde forstaa dem, at der er jo mange indviklede Forhold, som Folkets Repræsentanter nødvendigvis maa tage Hensyn til, og hvor det ikke er givet, og Befolkningen virkelig heller ikke forlanger, at de udtrykkelig alle skulle foreligge i saadan Form, at den kan forstaa dem. Det kan man ikke vente altid; i den Henseende maa Bælgerne stole paa deres Repræsentanter, at de overfor enhver Sag gjøre, hvad selve Sagen kræver. Jeg synes nok, at det er en lidt vel stærk Fordring til det ofte majsommelige Arbejde, vi have her, at vi samtidig med dette ogsaa bestandig skulle tænke paa, om det, der blev besluttet, kunde i og for sig som God i Høse forstaaes af Alle og Enhver.

Formanden (Krabbe): Der er endnu indtegnede fire Talere, og der er begjæret Afstemning ved Navneopraab. Jeg henstiller til erede Medlemmer at tage noget Hensyn hertil.

Witther: Jeg skal fatte mig kort. Den erede Ordfører opfattede Punkt b., som om der ved skulde være taget en Reservation for Rigsdagen, saaledes at den skulde kunne anklage Regjeringen og gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til de Poster, der ikke ere hjemlede i de af Rigsdagen vedtagne Finantslove. Det er en ganske rigtig Opfattelse. Det er netop Meningen deraf. Nu siger den erede Ordfører, at vi, ved at stille dette Forslag, ere komne ind paa en ny Fremgangsmaade, at det er en ny Regel, vi her opstille, og at man ikke kan se, om der saa foreligger en Godkjendelse eller ikke, om der gives Kvittering for Regnskabet eller ikke. Der er ikke nogen Kvittering af Regnskabet, og det er ganske rigtigt, at, hvis dette vedtages, er det sandsynligt, at, hvis det nogensinde kommer dertil, at det skal afgjøres, hvorvidt der haves Krav paa Erstatning hos Regjeringen for en eller anden Post, maa det blive Rigsretten, der kommer til at afgjøre dette. Det er aldeles klart, at det vil blive Tilfældet, men naar nu den erede Ordfører siger, at vi afvige fra